

støner, er uvæsentligt. Det Væsentlige er, at vi aldrig have gjort Noget ved Finantsloven. Jeg paastaar dette, uagtet vi Alle vide, at en enkelt Gang er en lille Additionsfeil bleven rettet, og at der en anden Gang, ikke som Resultat af et Udvalgs Forhandlinger, men af reent politiske Grunde er foretaget en Forandring for at forhindre en ubetimelig Opløsning; hvilket førte til et forandret finantskelt Resultat, som igjen havde en ikke ringe Indflydelse paa Udfaldet af en Rigsretssag; men dette var en reen Tilfældighed, og det var ikke en Folge af en forskjellig finantskelt Opfattelse, at Landstinget foretog Forandring i Finantsloven. Thinget har i denne Henseende været consequent i at tage Loven, som den er kommen fra Folkethinget. Nu er det ganske vist, at i politiske Sager gjælder der en langt kortere Præskriptionstid end i borgerlige Sager. Det nytter ikke at have en theoretisk Ret; naar man i en længere Arrække undlader at benytte den, gaar den tilspilde; og det er derfor ganske vist overmaade vigtigt og hensigtsmæssigt, at der gjøres et Skridt, for at ikke denne vor Ret til virkelig at deeltage i Finantslovens Behandling skal præskriberes, skal fortæbes ved ikke at bruges. Med Hensyn til saadanne Spørgsmaal, hvor der er nægtet Udgifter, har man jo ikke stor Chance. Jeg vil dog bemærke, at, hvis man f. Ex. — jeg tillægger ikke disse Punkter en saadan Vægt, at jeg nævner dem i et praktisk Niemed — men hvis man f. Ex. fandt det urigtigt at nægte en vigtig Institution en interessant Samling, hvis man fandt det smaaligt og upassende at nægte et Skab, som ansees for nødvendigt til at holde Orden i et Archiv, saa kunde man bevilge Summen, men deraf vilde rigtignok ikke følge, at der i Loven blev bevilget et større Totalbeløb. Jeg vil derfor for mit Vedkommende i slige Tilfælde altid ansee det for tilraadeligt, at man vedligeholder Balancen imellem de specielle Udgiftsposter og den samlede Udgift, og at man samtidig med, at man indvoterede paa eet Sted, da udvoterede paa et andet og strøg noget Tilsvarende, idet man derved vilde skaffe sig, om jeg maa bruge dette Udtryk, ligesom et haandsaet Pant med Hensyn til den Afgjørelse, der vilde finde Sted.

Men ganske simpelt staaer det for mig, at, hvor der var opført Poster som f. Ex. de 200 Rbd, som den ærede første Taler omtalte, kunde de ikke komme ind i Finantsloven, medmindre begge Thing dertil give deres Samtykke; og hvis derfor Landstinget fandt sig nødsaget til at nægte sit Samtykke, og det vel at mærke, holdt fast derpaa — thi ellers vilde det jo være reent ud, barnagtigt — saa være vi jo komne til det Alternativ, om Finantsloven skulde udfomme uden den Post eller ikke, og jeg troer ikke, at noget Menneke vil drage i Tvivl, hvad Resultatet vilde blive. Noget andet er det naturligtvis, naar det gjælder om at stryge saadanne Forudsætninger, Forbehold eller deslige, som man ved Budgettet maatte være kommen ind paa, hvor man altsaa var kommen ind paa det lovgivende Gebeet, havde gjort Forsøg paa at gjøre den lovgivende Myndighed gjældende ligeoverfor Kronen, paa et Punkt, hvor dennes Veto er ubrugeligt, og det navnlig i Sager, der slet og ret høre ind under det Administrative, som f. Ex. ved at foreskrive, hvorledes der skal gaaes frem ved Fornyelsen af Matrifulsfortet, naar en eller anden Landmaaler er falden paa at indbringe i Finantsloven en upraktisk Bestemmelse, hvorledes dette skal skee, Noget, der jo som sagt hører til Administrationens inderste Detail; derom kan der ikke være mindste Tvivl, at Landstinget kunde nægte sit Samtykke til at optage i Finantsloven slige Bestemmelser, der bevæge sig paa det administrative Gebeet, det vilde jeg ansee ligesom for muligt at faa en saadan øfsesløs Sætning ud; jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at jeg veed ikke et eneste Tilfælde, hvor en saadan Sætning er kommen ind i en Finantslov, uden at den har fundet stor Modstand i Folkethinget og som oftest kun med et Par Stemmer er gaaet igjennem. Dette har Landstinget altsaa fuldstændig i sin Magt. Der er af en æret Rigsdagsmand talt om, at vi stode ved Sesstøns Ende. Det er en Betragtning, vi paa en Maade Alle kunne anstille selv. Det er vist nok, at vi Alle have et meget stærkt personligt Ønske om at komme hjem inden Julen, jeg vil endog saa ansee det for politisk ikke ønskeligt, at Folkethinget sidder ind i Januar, men disse Betragt-